

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/176/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7219203309
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7219203309.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Oľgy Mičietovej, v spore žalobcu K.. Y. F.E. W.. XX.X.XXXX, T., Y. W. X, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Eva Mišíková, s. r. o., Bratislava, Partizánska 2, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Bratislava, Štúrova 2, Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku 10C/21/2019 z 11.6.2020 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.
Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.Okresný súd Košice II (ďalej len súd) napadnutým rozsudkom uložil, že I. žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 27 605,87 eura s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 7 605,87 eura od 12.2.2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 000 eur a o zaplatenie 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 24 000 eur od 12. 2. 2019 zamietol a III. žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.1.Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 7 605,87 eura spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.2.2019 do zaplatenia, náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 24 000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.2.2019 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania a to z dôvodu, že 28.5.2009 bolo v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku vyšetrovateľom vydané uznesenie, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods.1,4 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1,6 písm. a) Trestného zákona (ČVS: PPZ-89/BPK-V-2008), proti ktorému podal žalobca sťažnosť, ktorú prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry zamietol ako nedôvodnú a po vykonaní dokazovania v rámci prípravného konania podal 16.1.2012 na Špecializovaný trestný súd obžalobu (č. k. VII/2 Gv 193/08 - 127). Špecializovaný trestný súd vydal 5.2.2013 rozsudok, ktorým žalobcu uznal za vinného zo spáchania trestného činu subvenčného podvodu čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa 225 ods.1,6 písm. a), § 14 ods.1 Trestného zákona, a trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 261 ods.1,4 písm. a), § 14 ods.1 Trestného zákona (č. k. PK-1T/2/2012-4067). Proti rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie (sp. zn. 3To 7/2013). Po opätovnom prejednaní veci Špecializovaný trestný súd vydal 25.11.2014 znova odsudzujúci rozsudok (č. k. PK-1T/2/2012-4280), ktorým bol žalobca odsúdený za spáchanie trestného činu - obzvlášť závažného

zločinu subvenčného podvodu podľa ustanovenia § 225 ods.1,6 písm. a) Trestného zákona, v štádiu prípravy na zločin podľa § 13 ods.1 Trestného zákona, a za obzvlášť závažný zločin poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods.1,4 písm. a) Trestného zákona, v štádiu prípravy podľa § 13 ods.1 Trestného zákona. Aj proti druhému odsudzujúcemu rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky 2.3.2016 tak, že odvolanie zamietol (sp. zn. 3To 7/2015). Proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým odvolanie žalobcu zamietol, ako aj proti predchádzajúcemu rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu, podal žalobca dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky 14.6.2017 o dovolaní rozhodol tak, že napadnutými rozhodnutiami bol porušený zákon v neprospech obvineného, pričom uznesenie zrušil a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikázal vec znova v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť. Najvyšší súd Slovenskej republiky 13.12.2017 vec opätovne prerokoval a rozhodol tak, že napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 25.11.2014 zrušil a oslobodil žalobcu spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Podaním zo 4.10.2018 žalobca požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie a priznanie nároku na náhradu škody spočívajúcej v účelne vynaložených hotových výdavkoch, v odmene advokáta a nemajetkovej ujme a 12.2.2019 bola žalobcovi doručená odpoveď, v ktorej mu bolo oznámené, že jeho nárok nebude ani čiastočne uspokojený z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho uplatnenie.

2.2.Žalovaná vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu 25. 6. 2019 namietla preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia a uviedla, že neexistuje právny titul, ktorý by zakladal nárok na náhradu žalobcom uplatňovanej ujmy.

2.3.Súd po vykonanom dokazovaní konštatoval, že medzi stranami sporu nebol sporný (v žalobe tvrdený) priebeh trestného stíhania žalobcu, ani to, že Listom zo 4.10.2018 sa žalobca obrátil na Slovenskú republiku, prostredníctvom ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so žiadosťou o predbežné prerokovanie a priznanie nároku na náhradu škody prijatou Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky 5.10.2018 (č. l. 36). Listom zo 7.2.2019, doručeným advokátskej kancelárii JUDr. Eva Mišíková, s. r. o. 12.2.2019, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky oznámila, že nárok žalobcu neuspokojí ani čiastočne, keď poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky i Európskeho súdu pre ľudské práva dôvodila, že pre uspokojenie nároku neboli splnené zákonné podmienky.

2.4.Zistený skutkový stav súd posúdil podľa § 3 ods.1 písm. a), § 4 ods.1 písm. f), § 3 ods.2, § 5 ods.1, § 6 ods.1,2, § 17 ods.1,2, § 18 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 517 ods.1,2 OZ, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a uzavrel, že žalobca sa proti žalovanej domáha nárokov podľa § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z. z. v dôsledku trestného stíhania žalobcu na podklade uznesenia o vznesení obvinenia, pričom jeho trestné stíhanie v trestnom konaní súdnom skončilo oslobodením spod obžaloby, pretože skutok, ktorý mu bol v obžalobe kladený za vinu, nie je trestným činom.

2.5.Pasívna legitímácia žalovanej v tomto spore vzhľadom na znenie § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. nevyvoláva žiadne pochybnosti a s účinnosťou od 1.1.2013 je v danom spore orgánom oprávneným konať pred súdom za štát podľa § 4 ods.1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Obrana žalovanej v tomto spore bola vo vzťahu k základu nároku založená na skutočnosti, že uznesenie o vznesení obvinenia nie je nezákonným rozhodnutím podľa § 5 zákona č. 514/2003 Z. z., keď v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia boli splnené všetky zákonné podmienky a nezákonným sa nestalo len preto, že žalobca bol následne spod obžaloby v predmetnej trestnej veci oslobodený. S touto argumentáciou nie je možné súhlasiť.

2.6.Východiskom akceptácie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. tých subjektov, u ktorých trestné stíhanie v postavení obvineného bolo v prípravnom konaní zastavené a v konaní pred súdom v postavení obžalovaného skončilo oslobodením spod obžaloby, teda kedy nedošlo k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, je pre tento súd Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. 6. 1993 sp. zn. 1 Cdo 53/93. Súd v nadväznosti na absenciu zrušenia rozhodnutia o vznesení obvinenia poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. októbra 2010 sp. zn. 4 M Cdo 18/2009 (37/2014) a neskoršie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21.11.2017 sp. zn. III. ÚS 44/2017.

2.7.Žalovaná svoju argumentáciu zdôvodnila odkazom na nález ústavného súdu II. ÚS 163/2013-50 z 13. novembra 2013. V tomto smere však nemožno opomenúť, že toto rozhodnutie ústavného súdu je potrebné vnímať predovšetkým v okolnostiach ním prejednáwanej veci, o to viac, že právny názor, na ktorý sa žalovaná z tohto nálezu odvoláva, predstavuje „vedľajšiu“ líniu úvah ústavného súdu, pretože tento nález sa prioritne venuje riešeniu otázky premlčania nároku na náhradu škody. Zároveň súd dal do

pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2019 sp. zn. 8Cdo/177/2017, kde sa tento celkom jednoznačne vyjadril k určitej dovtedajšej rozdielnosti rozhodovania súdov a je toho názoru, že rozhodovacia prax súdov v otázke posúdenia nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia je jednotná, čo jednoznačne ozrejmil najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia z 26. januára 2019 sp. zn. 8Cdo/177/2017.

2.8.Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalovaná je zodpovedná za škodu spôsobenú žalobcovi vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, na podklade ktorého bolo voči jeho osobe vedené nezákonné trestné stíhanie skončené oslobodením spod obžaloby. Žalobca preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia v podobe uznesenia o vznesení obvinenia, na podklade ktorého bolo vedené trestné stíhanie žalobcu ako aj vznik škody, ktorá je v príčinnej súvislosti s vedeným trestným stíhaním.

2.9.Majetková škoda u žalobcu predstavuje hotové výdavky ako trovy trestného konania vedeného na základe nezákonného rozhodnutia a vynaložené v súvislosti s bezprostrednou realizáciou práv žalobcu v postavení obvineného/obžalovaného (§ 18 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z.) a trovy právneho zastúpenia v podobe jeho práva na obhajobu v trestnom konaní vyvolanom uznesením o vznesení obvinenia tak ako to má na mysli § 18 ods.3 zákona č. 514/2003 Z. z..

2.10.Žalobca škodu vo výške 712,50 eura - ujmu v jeho majetkovej sfére deklaroval ako náklady vynaložené na dopravu z Prešova (miesta bydliska žalobcu) do Pezinka (sídlo Špecializovaného trestného súdu) a späť, a s ubytovaním v Pezinku. Uvedené žalobca preukázal predložením potvrdení o úhrade týchto nákladov (č. l. 42 až 44) a súd nemal pochybnosti o ich výške a účelnosti vynaloženia (§ 18 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z.), keď smerovali k zabezpečeniu osobnej účasti žalobcu a jeho obhajcov na úkonoch Špecializovaného trestného súdu v Pezinku. Táto škoda požadovaná žalobcom nebola zo strany žalovanej v rámci jej procesnej obrany konkrétne popretá. Trovy právneho zastúpenia uplatnené žalobcom predstavujú spolu 6 893,37 eura. Za rok 2009 žalobca prostredníctvom pripojeného spisu preukázal uskutočnenie deviatich úkonov právnej služby rešpektujúc § 14 ods. 1 písm. a), c) a d) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov účinnej v čase vykonania týchto úkonov právnych služieb (ďalej len „Vyhlášky“), za ktoré požadoval náhradu škody vo výške zodpovedajúcej základnej sadzbe tarifnej odmeny za podľa § 12 ods. 3 písm. c) Vyhlášky vo výške 115,90 eur, čo spolu predstavuje 1 274,90 eura. Režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods.3 Vyhlášky. t. j. 6,95 eura, spolu 62,55 eura. Za rok 2010 žalobca prostredníctvom pripojeného spisu preukázal uskutočnenie siedmich úkonov právnej služby rešpektujúc § 14 ods. 1 písm. c) a d) Vyhlášky, za ktoré požadoval sumy vo výške zodpovedajúcej základnej sadzbe tarifnej odmeny za podľa § 12 ods.3 písm. c) Vyhlášky vo výške 120,23 eur, čo spolu predstavuje 1 442,76 eura. Režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods. 3 Vyhlášky. t. j. 7,21 eura, spolu 50,47 eura. Za rok 2012 mal súd za preukázané uskutočnenie siedmich úkonov právnej služby rešpektujúc § 14 ods.1 písm. b) c) a d), § 14 ods. 3 písm. d) Vyhlášky, za ktoré žalobca v žalobe požadoval škodu vo výške 127,16 eur zodpovedajúcej základnej sadzbe tarifnej odmeny podľa § 12 ods. 3 písm. c) Vyhlášky, čo spolu predstavuje 1 716,66 eura. Režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods.3 Vyhlášky. t. j. 7,63 eura, spolu 53,41 eura. Za rok 2013 žalobca preukázal obsahom pripojeného spisu a správne požadoval náhradu škody zodpovedajúcu dvom úkonom právnej služby rešpektujúc § 14 ods. 1 písm. b) a c) Vyhlášky vo výške podľa základnej sadzby tarifnej odmeny v súlade § 12 ods. 3 písm. c) Vyhlášky, teda 130,16 eur/úkon, čo spolu predstavuje 520,64 eura. Režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods. 3 Vyhlášky. t. j. 7,81 eura, spolu 15,62 eura. Za rok 2014 mal súd za preukázané uskutočnenie troch úkonov právnej služby rešpektujúc § 14 ods. 1 písm. c) a § 14 ods. 5 písm. b) Vyhlášky. Výška základnej sadzby tarifnej odmeny v súlade § 12 ods. 3 písm. c) Vyhlášky v danom roku predstavovala 134 eur/úkon, žalobca však za každý realizovaný úkon právnej služby požadoval len sumu 120,23 eur/úkon, resp. 1 základnej sadzby tarifnej odmeny, čo zodpovedá základnej sadzbe tarifnej odmeny za rok 2010. V tomto smere ale súd nemohol žalobcovi priznať viac ako žiadal (§ 216 ods. 2 CSP), a preto náhrada škody za jednotlivé uskutočnené úkony právnej služby predstavuje 270,52 eura. Režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods.3 Vyhlášky. t. j. 8,04 eura, spolu 24,12 eura (zodpovedá hodnote režijného paušálu pre daný rok). Za rok 2015 mal súd za preukázané uskutočnenie troch úkonov právnej služby a žalobca požadoval náhradu škody im zodpovedajúcu v zmysle § 14 ods.1 písm. a) a d) Vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny v súlade § 12 ods.3 písm. c) Vyhlášky v danom roku predstavovala 139,83 eur/úkon, žalobca však za každý realizovaný úkon právnej služby požadoval náhradu škody len vo výške 123,50 eur/úkon, čo zodpovedá základnej sadzbe tarifnej odmeny za rok 2011. Rešpektujúc § 216 ods. 2 CSP náhrada škody za jednotlivé uskutočnené úkony právnej služby predstavuje požadovaných 370,50 eura. Režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods. 3 Vyhlášky. t. j. 8,39 eura, spolu

25,17 eura (zodpovedá hodnote režijného paušálu pre daný rok). Úkony právnej služby za rok 2016, za ktoré požadoval náhradu škody, potvrdzuje pripojený spis a boli žalobcom požadované rešpektujúc § 14 ods.3 písm. c), § 14 ods.1 písm. c) a písm. d) a § 14 ods.5 písm. b) Vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny v súlade § 12 ods.3 písm. c) Vyhlášky v danom roku predstavovala 143 eur/úkon, žalobca však za každý realizovaný úkon právnej služby požadoval náhradu škody len vo výške 127,16 eur/úkon, čo zodpovedá základnej sadzbe tarifnej odmeny za rok 2012, resp. jej 1 a 1. Žalobcovi preto patrí len náhrada škody za osem uskutočnených úkonov právnej služby v ním požadovanej výške 858,33 eura. Náhrada škody za režijný paušál uplatnený za tieto úkony právnej služby zodpovedá výške § 16 ods. 3 Vyhlášky. t. j. 8,59 eura, spolu 68,72 eura (zodpovedá hodnote režijného paušálu pre daný rok). Aj úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky za rok 2017, za ktorý požadoval náhradu škody, potvrdzuje pripojený spis. Základná sadzba tarifnej odmeny v súlade § 12 ods.3 písm. c) Vyhlášky v danom roku predstavovala 147,33 eur/úkon, žalobca za neho požadoval náhradu škody len vo výške 130,16 eur/úkon, čo zodpovedá základnej sadzbe tarifnej odmeny za rok 2013. Žalobcovi teda patrí len náhrada škody 130,16 eura. Náhrada škody uplatnená vo výške režijného paušálu zodpovedá výške § 16 ods. 3 Vyhlášky. t. j. 8,84 eura (zodpovedá hodnote režijného paušálu pre daný rok). Žalobca za poskytovanie právnych služieb uhradil svojim právnym zástupcom celkovo 7 200 eur (č. l. 197 až 202). Vynaložené náklady žalobcu na trovy právneho zastúpenia, ktorých náhradu žalobca mohol žiadať, správne predstavovali sumu zodpovedajúcu základnej sadzbe tarifnej odmeny za ten ktorý úkon (resp. ju neprevyšuje) a režijný paušál tomu zodpovedajúci. Súd považoval požadovanú náhradu škody vyplývajúcu z výroku rozsudku za správne uplatnenú a rešpektujúcu účelnosť úkonov právnej služby v rámci trestného konania vedeného proti žalobcovi. Náhrada škody, na úhradu ktorej má v zmysle § 18 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok, tak zodpovedá len úkonom právnej služby a základnej sadzbe tarifnej odmeny za ne v zmysle Vyhlášky. Na záver súd dodal, že žalovaná žiadne konkrétne úkony, resp. ich účelnosť v trestnom konaní zvlášť nespochybnila a nepoprela (viď zápisnica z pojednávania 5.5.2020).

2.11.Vo vzťahu k splneniu podmienky nároku na náhradu škody v nemajetkovej sfére žalobcu - nemajetkovej ujmy, sú podľa názoru súdu splnené všetky predpoklady pre jej priznanie, keď dôsledky nezákonne vedeného trestného stíhania sa prejavili vo viacerých sférach života žalobcu a boli s ním v príčinnej súvislosti. Súd považoval pre stanovenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy za zásadné, že trestné stíhanie prebiehalo od 28.5.2009 až do 13.12.2017, pričom ukončené bolo až po tom, čo dovolací súd konštatoval porušenie zákona v neprospech obvineného. Trvanie trestného stíhania súd neposudzoval izolovane a výlučne, no vyjadruje presvedčenie, že dĺžka procesu sama o sebe iné okolnosti majúce vplyv na výšku náhrady nemajetkovej ujmy umocňovala, tzn. vo svetle osem a polročného trestného procesu sa závažnosť ujmy znásobovala. Stres z hrozby trestu a obavy o ďalší život u žalobcu, je samozrejým a prirodzeným sprievodným javom trestného stíhania pre každého človeka. Čím je trestné stíhanie dlhšie, tým sú dôsledky jeho pôsobenia na vzťahy obvineného i jeho psychiku závažnejšie. V konkrétnych okolnostiach prípadu súd osobitne výrazne akcentuje postavenie žalobcu, ktorý bol do roku 2006 primátorom krajského mesta Prešov, a to navyše v spojení s charakterom činu, ktorý sa mu kládol za vinu. Vzhľadom na zastávanie tak významnej funkcie v komunálnej politike je prirodzený záujem verejnosti a médií o trestné konanie. Zverejnené články a širšia publicita sú okolnosti, ktoré nemožno po oslobodení spod obžaloby hodnotiť inak ako pre žalobcu difamačné, pretože aj hrozba odsúdenia je, nepochybne a pochopiteľne, spojená s istým odsúdením zo strany spoločnosti. Negatívne reakcie okolia na osobu žalobcu sú nepochybne v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo v konečnom dôsledku nezákonné. Súd nepripisuje žalovanej zodpovednosť za ten ktorý článok, či jeho konkrétny obsah, ani za spôsob ako média túto informáciu prezentovali. Dôležité je len to, že voči žalobcovi bolo vedené nezákonné trestné stíhanie, ktoré sa v tom čase dostalo na verejnosť a ktoré vnímalo jeho okolie s negatívnymi dôsledkami pre neho samého. To treba hodnotiť ako závažné pri osobe, ktorá v minulosti zastávala funkciu znamenajúcu službu verejnosti a ktorá v spoločnosti „požívala rešpekt a vážnosť“ (nerozporované tvrdenie žalobcu, o ktorom súd nemal dôvody pochybovať). Žalobca bol o svojej nevine presvedčený, pričom toto svoje presvedčenie odvodzoval aj z vnímania širšieho okolia ľudí (napr. obyvateľov mesta Prešov) jeho osoby a výsledkov jeho práce z obdobia jeho verejného pôsobenia. Existencia trestného stíhania sa však prejavila v reakciách jeho okolia tak, ako vyplynuli aj z výsluchu žalobcu a svedka Vladimíra Benča, syna žalobcu, že znamenala jeho neúčasť na niektorých podujatiach, kde by bol za iných okolností „vítaný“, opatrnejšom prístupe k nemu zo strany známych, ohováraní, či v postupnom vyhýbaní sa spoločnosti priamo žalobcom. Prihliadajúc pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy na osobu poškodeného, rozhodujúcou okolnosťou bol aj zdravotný stav žalobcu. Bez ohľadu na to, že, pochopiteľne, nebolo možné konštatovať príčinnú súvislosť medzi onkologickým ochorením žalobcu a trestným stíhaním, o čo súd ani neusiloval,

bolo zvlášť významným faktom, že žalobca, boriac sa s trestným stíhaním, čelil aj vážnej chorobe. Trestné stíhanie je nepochybne výrazne stresujúcim a vyčerpávajúcim procesom spojeným s presunmi v rámci Slovenskej republiky, účasťami na pojednávaníach, zabezpečovaním obhajoby a podobne aj pre zdravého človeka, o to viac sa to vnímania človeka dotkne, keď jeho vážny zdravotný stav sám o sebe navodzuje pocit neistoty, či bezmocnosti. Posudzovanie ujmy žalobcu musí byť uskutočnené s ohľadom na všetky skutočnosti a aspekty jeho života nezávisle od toho, či jednotlivé sú alebo nie sú v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou. Na druhej strane prihliadol aj na to, že žalobca v čase začatia trestného stíhania funkciu primátora už nezastával. Dosah trestného stíhania na jeho ďalšie spoločenské uplatnenie (obdobného charakteru alebo iného) súd nevyhodnocoval, pretože žalobca v tomto smere súdu žiadne relevantné skutkové tvrdenia ohľadne motivácie či zámerov, ktoré by boli trestným stíhaním zmarené, neponúkol. V tomto smere, pokiaľ ide o jeho ďalšie ambície, mal na uvedené nepochybne vplyv aj jeho vtedajší zdravotný stav, ktorý ho už určitým spôsobom obmedzoval v jeho ďalšej sebarealizácii. Na túto okolnosť je nutné prihliadnuť aj v tomto aspekte jeho života, kde pôsobí skôr (na rozdiel od predchádzajúceho odseku) v jeho neprospech. Následky tvrdené žalobcom v jeho súkromnom a rodinnom živote v podobe narušenia obvyklého fungovania rodiny súd považoval za sprievodný jav trestného stíhania, ktorý ale nemá výraznejší vplyv na hodnotenie ujmy žalobcu ako zvlášť závažnej. Žalobcom nebolo tvrdené narušenie príbuzenského (rozvrat manželstva, odcudzenie detí a podobne) či hlbšieho priateľského vzťahu (strata najbližších priateľov), naopak z výsluchu žalobcu i svedka Vladimíra Benča vyplynulo, že rodina žalobcu ostala súdržná, a napriek tomu, že trestné stíhanie pre celú rodinu bolo stresujúce, narušenie či dokonca rozvrátenie rodinných väzieb to so sebou neprinieslo.

2.12. Vzhľadom na všetko uvedené, zohľadniac aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy priznanej v obdobných prípadoch všeobecnými súdmi Slovenskej republiky, súdu sa javila ako primeraná náhrada vo výške 20 000 eur, čo sa premietlo do I. výroku tohto rozsudku. Zároveň v prevyšujúcej časti žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu sumy 4 000 eur zamietol, keď pre priznanie celej požadovanej sumy nevzhladol s poukazom na odôvodnenie v odsekoch 86. a 87. také okolnosti, ktoré by to umožňovali.

2.13. Žalobca spolu so škodou a nemajetkovou ujmu požadoval aj úroky z omeškania počnú dňom oznámenia, že žalovaná nároky žalobcu neuspokojí (12.2.2019). Ohľadne nároku na náhradu škody je žalovaná počnúc týmto oznámením (jeho dorúčením) v omeškani s plnením peňažného dlhu, a preto žalobcovi patria aj úroky z omeškania v zákonnej (a požadovanej) výške 5% ročne zo sumy 7 605,87 eura do jej zaplatenia.

2.14. Pokiaľ ide o náhradu priznanej nemajetkovej ujmy a omeškani s jej plnením, vzhľadom na žalovanou uvádzané uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 100/2017 zo 17.10.2018, súd považoval túto námietku žalovanej za dôvodnú a uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 24. júna 1998, sp. zn. 1 Co 15/97, ktorý bol uverejnený Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod č. 45/2000, už judikoval, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. Na základe uvedeného žalobu v časti 5% úroku z omeškania zo sumy 24 000 eur od 12.2.2019 zamietol.

2.15. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 262 ods.1 a § 255 ods.1 CSP. Žalobca bol plne úspešný nielen v časti nároku na náhradu škody, ale aj v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu žalobcovi patrí nárok na ich plnú náhradu, keď korekcia uplatnenej výšky bola otázkou právnu, výlučne vecou jeho úvahy a je z hľadiska záveru o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku bez významu. Žalobca je preto v zmysle § 255 ods.1 CSP ohľadne jeho nároku úspešný v rozsahu 100%. O výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyššou súdnou úradníčkou (§ 262 ods.2 CSP) po právoplatnosti rozsudku.

3.1. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním (č. I. 252 - 254) žalobca vo výroku II., ktorým súd rozhodol, že žalobu v prevyšujúcej časti, t. j. v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 4 000 eur a v časti zaplatenia 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 24 000,- eur od 12.02.2019 zamietal a to z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP) a tiež z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP).

3.2. Podané odvolanie odôvodnil nasledovnými skutočnosťami:

3.3. Má za to, že čo sa týka rozsahu nemajetkovej ujmy, táto bola nepochybne spôsobená v celom rozsahu tak, ako si ju uplatnil u žalovanej a následne na súde. Citoval bod 87. odôvodnenia rozsudku

a uviedol, že napriek tomu, že v rodinných vzťahoch trestné konanie nespôsobilo nezvratné následky, má za to, že dlhotrvajúce nezákonné trestné stíhanie podstatným spôsobom zasiahlo do jeho rodinného života, a to nad takú mieru, kedy už nie je možné konštatovať, že ide „len“ o narušenie obvyklého fungovania rodiny, ktoré je len sprievodným javom trestného stíhania. V nezákonom trestnom konaní išlo o závažné obvinenia jeho osoby, za ktoré mu hrozil vysoký trest, pričom ani s postupom času a potupujúcim trestným konaním neboli jeho obhajobné argumenty reflektované. Takýto postup nepochybne zásadne otriasie každou jednou rodinou. Len vďaka bezhraničnej dôvere najbližších nedospeli vzájomné vzťahy k zásadnému rozvráteniu, ktoré by viedli k ich fatálnemu rozpadu. Opakovane poukázal na širokú medializáciu jeho osoby v súvislosti s nezákonne vedeným trestným konaním, ako aj výroky predstaviteľov štátu, na ktoré poukázal v rámci svojho výsluchu, resp. svedok U. F. - napr. vyhlásenie prokurátora po jeho odsúdení, že ide o memento pre ostatných starostov a primátorov, že treba dodržiavať zákon (výsluch žalobcu z 26.11.2019), alebo vyjadrenie bývalého premiéra v rámci volebnej kampane, že bol odsúdený primátor Prešova (výsluch svedka zo 05.05.2020). Všetky tieto vyššie uvedené skutočnosti rodina vnímala a vyrovnávala sa s nimi. Rovnako aj čo sa týka vzťahov s priateľmi a známymi. Z oboch výsluchov vykonaných pred súdom prvej inštancie vyplýva, že bol veľmi spoločenský človek, obklopujúci sa množstvom ľudí, medzi ktorými požíval rešpekt i uznanie. Tento aspekt života sa „vďaka“ nezákonne vedenému trestnému konaniu zosypal, a hoci mu niekoľko známych vyjadrovalo podporu, ťažko znášal, keď známy prešiel na druhú stranu ulice, aby ho nemusel pozdraviť, keď mu rušili pozvania na spoločenské, kultúrne či iné podujatia, na ktorých bol dovtedy vítaný, začali sa ho ľudia strániť a vyhýbať sa mu, okolie z neho robilo podvodníka.

3.4.Vo vzťahu k časti výroku II., ktorým súd zamietol ročný úrok z omeškania vo výške 5% odo 12.02.2019 zo sumy 24 000,- eur, uviedol, že ani s touto časťou rozsudku sa nestotožňuje, a to z nasledovných dôvodov.

3.5.Súd v bode 90. odôvodnenia rozsudku cituje publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24.05.1998, sp. zn. 1 Co/15/97 (resp. aj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.2018, sp. zn. 7Cdo/100/2017), v zmysle ktorého povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania. V prípade zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) je presne definovaný spôsob a rozsah náhrady škody, pričom v tejto časti zákona je upravený aj spôsob a rozsah nemajetkovej ujmy (§ 17 ods.2,3). Pre obe však platí zákonom definovaný postup pre uplatnenie nárokov poškodeného (žalobcu), ktorý spočíva v povinnosti každého poškodeného primárne sa so svojím nárokom obrátiť na príslušný orgán (definovaný zák. č. 514/2003 Z. z.), ktorý má oprávnenie a povinnosť predbežne nárok prerokovať a má oprávnenie a povinnosť o ňom rozhodnúť. To znamená, že v prípade, ak by sa príslušný konajúci orgán stotožnil s argumentáciou poškodeného ohľadom nároku a rozsahu (aj keď by to nebolo v celom, žiadanom rozsahu) nemajetkovej ujmy tak takýto príslušný orgán má právomoc uspokojiť aj náhradu vzniknutej nemajetkovej ujmy. Pokiaľ tak neurobí (hoci má na to oprávnenie), mal by byť poškodenému priznaný nárok z omeškania od momentu doručenia oznámenia o neuspokojení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, tak ako je aj v prípade samotnej majetkovej škody. Náhrada nemajetkovej ujmy plní satisfakčnú funkciu a priznáva sa v situácií, kedy vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a ak ju nie je možné uspokojiť inak (§ 17 ods.2 zák. č. 514/2003 Z. z.). Ide teda o situácie, kedy nezákonné rozhodnutie zásadne zasiahlo do sféry práva na rodinný život, súkromie, spoločenské uplatnenie poškodeného. Aby ochrana týchto práv, premietnutá v podobe náhrady nemajetkovej ujmy, bola účinná mala by byť bezprostredná. Pokiaľ tomu tak nie je, je na mieste priznať aj úroky z omeškania.

3.6.Záverom uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu ohľadom existencie nároku na náhradu škody ako aj nemajetkovej ujmy.

3.7.S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má za to, že podané odvolanie je dôvodné, a že sú naplnené vyššie špecifikované a odôvodnené odvolacie dôvody a navrhol, aby odvolací súd výrok II. rozsudku prvoinštančného súdu v zmysle § 388 zmenil tak, že žalobe vyhovie aj v rozsahu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4 000,- eur a v rozsahu 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 24 000,- eur od 12.02.2019.

4.1.Proti vyhovujúcemu výroku (I.) rozsudku a výroku o trovách (III.) podal včas odvolanie (č. I. 258 - 264) žalovaný z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4.2.Podľa konajúceho súdu je oprávnenosť uvedeného nároku daná skutočnosťou, že žalobca bol v predmetnej trestnej veci spod obžaloby oslobodený, čo má mať rovnaké právne dôsledky ako zrušenie

uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi (§ 6 z. č. 514/2003 Z. z.), čím mal byť naplnený aj predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 5 z. č. 514/2003 Z. z.). Vzhľadom na uvedené je preto podľa názoru súdu oprávneným nárok žalobcu na náhradu škody v plnej výške 7 605,87 €, ktorá žalobcovi vznikla uhradením nákladov vynaložených v trestnom konaní, a to trov právneho zastúpenia v sume 6 893,37 eura a hotových výdavkov spojených s dopravou z miesta bydliska do Pezinka (sídlo Špecializovaného trestného súdu) a s ubytovaním v Pezinku v sume 712,50 eura. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na priznanie nemajetkovej ujmy má súd za to, že žalobcovi prináleží náhrada škody v nemajetkovej sfére vo výške 20 000 eur, pričom za rozhodujúce kritérium na jej priznanie považoval dĺžku vedenia trestného stíhania proti žalobcovi (osem a pol roka), závažnosť spôsobenej ujmy a zhoršenie zdravotného stavu žalobcu v podobe vzniku onkologického ochorenia. V odôvodnení rozsudku súd tiež zdôraznil postavenie žalobcu, ktorý bol do roku 2006 primátorom mesta Prešov, a teda mu vznikla závažná ujma v dôsledku negatívnej publicity jeho osoby v médiách. Svoje rozhodnutie okresný súd podoprel rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4MCdo/15/2009 z 18.10.2010 a sp. zn. 8Cdo/177/2017 z 26.01.2019, ktorými odôvodnil ustálenosť rozhodovacej praxe v otázke nároku na náhradu škody, pričom v zmysle uvedenej judikatúry "rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania."

4.3. Samotný fakt oslobodenia spod obžaloby, je síce rozhodujúcim, ale nie jediným a výlučným meradlom opodstatnenosti trestného stíhania a je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti a dôvody vznesenia obvinenia, aby bolo možné konštatovať, že právomoc orgánu činného v trestnom konaní bola vykonaná v rozpore so zákonom. Právne úvahy okresného súdu v tomto ohľade judikatúru Najvyššieho súdu SR nerešpektujú, resp. na ňu vôbec neprihliadajú. V predmetnej veci súd opomenul vyhodnotiť z hľadiska potreby posúdenia dôvodnosti uznesenia o vznesení obvinenia niektoré základné odlišnosti, a to najmä fakt, že v súdnom trestnom konaní došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby až na základe rozsudku Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu, ktorého vydaniu predchádzalo súdne konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku. V tejto súvislosti možno poukázať na tú skutočnosť, že prvostupňový súd, ako aj odvolací súd, v predmetnom trestnom konaní vychádzal aj zo skutkového stavu zisteného v rámci prípravného konania orgánmi činnými v trestnom konaní a takýto skutkový stav bol následne aj súdnymi orgánmi vyhodnotený ako trestný čin. K takémuto právnomu názoru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3 To 7/2013 a v rozhodnutí sp. zn. 3 To 7/2015, ktorý bol prelomený až rozsudkom iného senátu toho istého súdu, sp. zn. 1 TdoV 7/2016 ako súdu rozhodujúceho o dovolaní žalobcu. Dôvodom, pre ktorý bol žalobca ako obvinený spod obžaloby oslobodený nebola priamo ani nepriamo skutočnosť, aby vznesené obvinenie a príslušný postup mali vady, ktoré by predmetné rozhodnutie alebo postup robili nezákonnými.

4.4. Žalovaná je preto toho názoru, že za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania a nie také rozhodnutie, ktoré síce bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím, ale na základe dokazovania, resp. vyhodnotenia dôkazov vykonaného po jeho vydaní bol v trestnom konaní ustálený iný záver. Žalovaná zastáva názor, že bez toho, aby bolo prihliadnuté na konkrétne okolnosti prípadu, nemožno automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nebolo dovŕšené odsudzujúcim rozsudkom považovať za nezákonné a všetky náklady vynaložené v takomto konaní považovať za škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. V reakcii na uvedený záver okresného súdu žalovaná uvádza, že § 6 ods.1 z. č. 514/2003 Z. z. nepozná prípad nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré by bolo nezákonné práve tým, že následne v trestnom konaní by bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Takýmto extenzívnym výkladom § 6 ods.1 z. č. 514/2003 Z. z. nie je možné rozšíriť existenciu nezákonného rozhodnutia vydaného v rámci trestného konania niektorým z orgánov činných v trestnom konaní samotným poukázaním na zmysel a účel tohto zákona. Takýto neprípustne široký výklad § 6 ods.1 z. č. 514/2003 Z. z. by popieral všetky zásady trestného procesu, a to od momentu vznesenia obvinenia v prípravnom konaní až do jeho skončenia v trestnom súdnom konaní. Takýto výklad je v striktnom rozpore s § 206 ods.1 Trestného poriadku, ktoré policajtovi ukladá povinnosť bez meškania vydať uznesenie o vznesení obvinenia v prípade, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Je zákonnou licenciou a povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní postupovať v zmysle § 206 ods.1 Trestného poriadku, ak sú splnené podmienky na tento postup, rovnako ak je povinnosťou prokurátora podať obžalobu, ak nie sú splnené podmienky na postup podľa § 214 a § 215 Trestného poriadku, ktoré pre tento postup vyžadujú podmienku nepochybnosti, na rozdiel od dôvodov oslobodenia spod obžaloby, o ktorej súd môže rozhodnúť v zmysle zásady „in dubio pro reo". Je nepochybné, že realizácia tejto zákonnej licencie zasiahne do osobnostnej sféry fyzickej osoby a spôsobí mu ujmu (materiálnu alebo aj nemateriálnu), ale aby táto mohla byť predmetom odškodnenia z dôvodu

nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, musí byť splnená podmienka, že táto zákonná licencia bola v tej ktorej konkrétnej veci vykonaná v rozpore so zákonom. V tejto súvislosti (a v súvislosti s použitým pojmom licencia) dáva žalovaná „per analogiam“ do pozornosti aj súdnu judikatúru vo veciach ochrany osobnosti, ktorá vychádza z toho, že kumulatívnymi podmienkami vzniku zodpovednosti je neoprávnenosť, protiprávnosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť vyvolať negatívne následky - privodiť ujmu na chránených právach. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby podľa súdnej praxe v týchto veciach nejde v tom prípade, ak je jeho možnosť predpokladaná zákonom, pokiaľ ním nie sú prekročené zákonom stanovené medze, v týchto prípadoch totiž nad individuálnymi záujmami jednotlivca, do osobnosti ktorého je zasiahnuté, prevláda závažnejší, významnejší verejný záujem. O neoprávnený zásah nejde v prípadoch, ak je zásah dovolený zákonom. Ide najmä o zákonné (úradné) licencie resp. prípady, keď k zásahu dochádza v rámci výkonu iných práv ustanovených zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu zákon ukladá, a to za predpokladu, že sa tak stalo primeraným spôsobom, smerujúcim k dosiahnutiu sledovaného legitímneho cieľa a spôsobom, ktorý nie je v hrubom rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je treba s ohľadom na zabezpečenie základnej úcty k jej dôstojnosti bezpodmienečne trvať.

4.5. Poukázala na to, že z vyšetrovacieho spisu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii Východ Košice ČVS: PPZ-89/BPK-V-2018 jednoznačne vyplýva, že zákonné predpoklady na postup v zmysle § 206 Trestného poriadku boli splnené a iný postup do úvahy neprichádzal. Toto uznesenie bolo riadnym spôsobom a v súlade so zákonom odôvodnené, opieralo sa o vykonané dokazovanie, z ktorého jednoznačne vyplynula vyššie konštatovaná pravdepodobnosť o spáchaní skutku žalobcom, teda bolo vydané v súlade s § 206 ods.1 Trestného poriadku. Ak by preto odvolací súd akceptoval úvahu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné, išlo by o absurdné popretie legitímneho záujmu štátu na vedení trestného stíhania voči konkrétnej osobe, ak v čase, kedy bolo uznesenie o vznesení obvinenia vydané existovalo „iba“ podozrenie, že skutok spáchala konkrétna osoba, ktoré však „nepochybne“ potvrdené nebolo.

4.6. Podľa čl. 50 ods.1 Ústavy SR len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy. V kontexte čl. 50 ods.2 Ústavy SR z uvedeného vyplýva, že záver orgánov činných v trestnom konaní nie je (a logicky a právne ani nemôže byť) nikdy nepochybným záverom o tom, že konkrétna osoba daný trestný čin spáchala, a teda je z jeho spáchania vinná. Tento právny záver o dôvodnosti obvinenia konkrétnej osoby je až do okamihu právoplatného uznania viny danej osoby len dôvodným predpokladom orgánov činných v trestnom konaní, ktorého miera dôvodnosti je preskúmaná práve v súdnom konaní. Trestné konanie je nepochybne procesom, ktorý sa od začatia trestného stíhania vyvíja a postupne prechádza jednotlivými štádiami konania, pričom v závislosti od rozsahu a kvality zákonne obstaraných dôkazov v priebehu trestného stíhania, v kontexte ich hodnotenia v zmysle § 2 ods.12 Trestného poriadku, je podmienené každé ďalšie do úvahy pripadajúce štádium trestného konania nasledujúce po predchádzajúcom štádiu. Nielen z teoretického, ale ani z praktického hľadiska nie je možné, pri zachovaní zásad logického uvažovania, vylúčiť takú procesnú situáciu, kedy dôjde k takej zmene v otázke dokazovania rozhodujúcich okolností, že budú splnené procesné podmienky napr. na zastavenie trestného stíhania obvineného už v prípravnom konaní (§ 215 Trestného poriadku), resp. dôjde k takej zmene dôkaznej situácie, kedy v súdnom konaní bude zo strany súdu odlišným spôsobom od uvažovania prokurátora posúdená určitá okolnosť a na tomto základe dôjde k oslobodeniu obvineného z dôvodu podľa § 285 písm. a/, b/, c/ Trestného poriadku. Ide o procesné alternatívy daného rozhodovacieho procesu, s ktorými procesný predpis (logicky a vecne správne) počítá, a preto ich v rámci jednotlivých štádií trestného konania aj upravuje. Je preto neprípustné, aby jeden zákonný predpis (Trestný poriadok) s takýmto postupom počítal, výslovne ho upravoval, orgánom činným ukladal povinnosť postupovať spôsobom, o ktorom pri extenzívnom výklade iného zákonného predpisu bude konštatované, že išlo o nezákonný postup alebo nezákonné rozhodnutie. V takom prípade takýto extenzívny výklad treba jednoznačne vylúčiť. Je zrejmé, že zákon č. 514/2003 Z. z. neobsahuje konkrétne ustanovenie, v ktorom je práve upravená vyššie naznačená právna konštrukcia nezákonného rozhodnutia. Označený zákon nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia vzhľadom na skutočnosť, že v ďalšom trestnom konaní bol obvinený oslobodený spod obžaloby, neupravuje a nepriznáva uzneseniu o vznesení obvinenia status nezákonného rozhodnutia. Absencia právnej úpravy tzv. nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia nemá za následok medzeru v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale je vyjadrením vôle normotvorcu takúto konštrukciu ani neuzakoniť. Je vecou zákonodarcu, aby znenie zákona č. 514/2003 Z. z. upravil tak, aby opísaná koncepcia v ňom bola obsiahnutá a zároveň, aby zákonodarca stanovil zákonné podmienky, na základe ktorých by bolo možné v tomto prípade akceptovať nezrušené uznesenie o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť ako titul náhrady škody. Rozhodnutie súdu, ktoré by takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia akceptovalo, by bolo v rozpore so základnými zásadami

platnej a účinnej trestnoprávnej úpravy. Je v tejto súvislosti zrejmé, že zámer zákonodarcu pri prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. nebol taký, aby sa extenzívnym výkladom automaticky odškodňovali osoby v prípadoch, keď štát legitímne viedol trestné stíhanie a k jeho zastaveniu, či oslobodeniu spod obžaloby došlo bez toho, aby niektorý orgán činný v trestnom konaní pochybil. Posudzovanie nezákonnosti rozhodnutia v trestnom konaní len podľa výsledku trestného konania je v príkrom rozpore so záujmom štátu legitímne viesť trestné konanie voči osobám, ktoré sú podľa dôkazného stavu dôvodne podozrivé, že spáchali trestný čin.

4.7.V danej veci žalobca v žalobe nepoukázal a sudy nekonštatovali nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup prokurátora inak, ako odkazom na výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby), teda nebol preukázaný právny titul svedčiaci pre odškodnenie žalobcu, čo pokladá za nesprávne právne posúdenie. Správne právne posúdenie veci malo byť také, že žalobca nepoukázal v žalobe a v konaní nepreukázal konkrétne porušenie zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní, teda žaloba mala byť zamietnutá. Výklad, aký v danej veci zaujal okresný súd, vnáša do inštitútu náhrady škody uplatňovanej voči orgánom verejnej moci zásadné rozpory medzi trestnoprávnymi predpismi a zákonom č. 514/2003 Z. z., pričom tento výklad je v jednoznačnom rozpore s nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 163/2013 z 28.02.2013, v ktorom sa uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila; rozsudkom NS SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 z 30.07.2008, v zmysle ktorého nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona, na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby; uznesením ÚS SR sp. zn. I. ÚS 548/2012, ktorým bol akceptovaný záver všeobecného súdu (KS Bratislava sp. zn. 8Co 251/2010) o tom, že napriek „ustálenej“ judikatúre nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený. Civilné sudy majú zakaždým v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. skúmať, či došlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v Trestnom poriadku orgánmi činnými v trestnom konaní (v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom) a rovnako za každým prihliadnúť aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci; nálezom ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 165/2002 zo dňa 19.12.2002, v zmysle ktorého nie každé vznesené obvinenie, ktoré nevyústilo do právoplatného odsudzujúceho rozsudku, je možné paušálne považovať za nezákonné. V každej trestnej veci je na mieste v každej fáze trestného konania (prípravným konaním počínajúc) starostlivo a pozorne zvažovať, ako sa ten ktorý prípad vo svojej aktuálnej, najmä dôkaznej situácii vyvíja; a v neposlednom rade s rozhodnutím ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike, v ktorom súd výslovne uviedol, že skutočnosť, že obvinený (sťažovateľ) bol spod obžaloby nakoniec oslobodený, samo o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Rozhodne sa preto nemôže jednať o ustálenú súdnu judikatúru, ako by to malo vyplývať z odôvodnenia napadnutého rozsudku a s odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2009 a sp. zn. 8Cdo/15/2019 bez vyhodnotenia konkrétnych okolností prípadu sa nieje možné uspokojiť.

4.8.Skutočnosť, že štát nemôže v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedať za zmenu skutkového stavu, ku ktorému došlo v konaní pred súdom, neodporuje ani (nesporná) argumentácia o absolútnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Absolútna zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo postupom je výrazom právneho štátu, ktorý ak má byť považovaný za právny aj materiálne, musí skutočne zodpovedať za konanie svojich orgánov, nie však za zmenu dôkaznej situácie, ku ktorej dôjde následne po vydaní rozhodnutia, ktoré v čase svojho vydania ani pri následnom preskúmaní nevykazuje žiaden rozpor so zákonom, avšak skutkovo nedokáže obstáť pre neskoršiu zmenu skutkového stavu.

4.9.Zodpovednosť za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ako absolútna objektívna zodpovednosť štátu znamená, že sa jedná o zodpovednosť bez možnosti liberácie a bez ohľadu na zavinenie - teda bez ohľadu na to, či štát, resp. ktorý jeho orgán, spôsobil porušenie zákona a čo bolo jeho príčinou. Nič to však nemení na tom, že aj pri tomto type zodpovednosti sa na vznik zodpovednostného vzťahu vyžaduje bezpodmienečne naplnenie všetkých troch zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, a to v prvom rade existenciu nezákonného rozhodnutia. Obdobne

preto zamietnutie žaloby z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu nemožno interpretovať ako zbavenie sa tejto zodpovednosti.

4.10. Vzhľadom na uvedené má žalovaná za to, že v danej veci nebola preukázaná existencia právneho titulu na náhradu škody ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu tak, ako si ju žalobca uplatnil s poukázaním na zákon č. 514/2003 Z. z.

4.11. V prípade, ak sa odvolací súd stotožní s argumentáciou súdu prvej inštancie o existencii nezákonného rozhodnutia, tak k opodstatnenosti žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a k jej výške žalovaná uvádza, že táto je limitovaná § 17 ods.4 z. č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 5 až 7 z. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi.

4.12. V čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi - v roku 2009 - výška minimálnej mzdy predstavovala sumu 295,50 eura, a teda maximálna výška odškodnenia je limitovaná sumou 14 775 eur.

4.13. V prípade, ak by súd zohľadnil ako rozhodujúce kritérium pre výpočet výšky sumy nemajetkovej ujmy čas skončenia trestného stíhania, tak pre rok 2017 výška minimálnej mzdy predstavovala sumu 435,- eura, a teda maximálna výška odškodnenia je limitovaná sumou 21 750 eura.

4.14. Žalovaná má za to, že žalobca v podanej žalobe nepreukázal vznik škody titulom nemajetkovej ujmy v rozsudkom priznanej výške 20 000 eur a uplatnený nárok riadne nezdôvodnil. Žalobca v čase začatia trestného stíhania už nepôsobil vo verejnej funkcii primátora, teda trestné stíhanie nemalo dosah na jeho spoločenské uplatnenie v tomto smere a taktiež nebol v konaní preukázaný akýkoľvek rozvrat žalobcovej rodiny. Pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vyžaduje významná ujma, ktorou nemôže byť samotné vedenie zákonného trestného stíhania. Nakoľko priznanie nemajetkovej ujmy je možné len vo výnimočných prípadoch, žalovaná je toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno k okolnostiam, ktoré zakladajú výnimočnosť jeho konkrétnej situácie až do takej miery, že samotné konštatovanie porušenia práva nieje dostatočným zadosťučinením.

4.15. Žalovaná poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co/265/2018 zo 22.05.2019, v ktorom odvolací súd vyjadruje právny záver, že „výška nemajetkovej ujmy žalobcu nemôže byť postavená na roveň odškodnenia obetí násilných trestných činov, ktorými bola spôsobená smrť. Nemajetková ujma vzniknutá hoc aj nezákonným vedením trestného stíhania, pri ktorom nedošlo k úmrtiu nemôže byť odškodňovaná v rovnakej výške ako úmrtie spôsobené trestným činom, nakoľko sa jedná o diametrálne odlišné ujmy poškodených.“ Krajský súd v Košiciach v inom rozhodnutí sp. zn. 1 Co/202/2016 zo 19.04.2017 uvádza skutočnosti, ktoré sú pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy právne bezvýznamné, a teda súd by ich pri určení výšky nároku nemal brať do úvahy. K takýmto skutočnostiam zaraďuje aj prihliadnutie na medializáciu prípadu trestného stíhania (s. 12 rozhodnutia). Žalovaná má za to, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore s uvedeným právnym záverom odvolacieho súdu, keď v odôvodnení rozsudku prihliadol aj na zverejnené články a negatívnu publicitu u žalobcu.

4.16. Žalovaná z vyššie konštatovaných dôvodov a s poukázaním na rozhodnutia súdov rôznych inštancií uvádzaných v tomto odvolaní, ako aj vo vyjadrení žalovanej k podanej žalobe, je toho názoru, že s právnym záverom súdu prvej inštancie o tom, že uznesenie, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie v predmetnej trestnej veci, by malo byť nezákonné, sa nemožno stotožniť.

4.17. Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaná navrhuje rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 10C/21//2019 z 11.06.2020 zmeniť tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne, prípadne uvedené rozhodnutie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie späť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná (č. l. 276 - 277) a konštatovala, že žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, žalovaná má za to, že nie je potrebné vyjadrovať sa vo veci nad rámec odvolania žalovanej z 25.06.2020. Žalovaná v plnom rozsahu poukazuje na podané odvolanie a všetky svoje doterajšie ústne i písomné vyjadrenia uskutočnené v tomto súdnom konaní. Odvolaciemu súdu žalovaná navrhuje, aby podľa § 388 CSP zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 10C/21//2019 z 11.06.2020 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne aby uvedené rozhodnutie podľa § 389 ods. 2 v spojení s § 365 ods.1 písm. h/ a § 391 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie späť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6.1. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca (č. l. 280 - 284), ktorý uviedol, že s tvrdeniami žalovanej sa nie je možné stotožniť. Skutočnosť, že právoplatné rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby spôsobuje zánik účinkov uznesenia o vznesení obvinenia a tiež nezákonnosť tohto rozhodnutia, nepochybne vyplýva z rozhodovacej praxe nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR. To, že sa žalobca domohol priaznivého výsledku trestného konania až po využití mimoriadneho opravného prostriedku nemôže mať akýkoľvek vplyv na posúdenie (nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Skôr je

potrebné poukázať na skutočnosť, že 9 rokov vedené trestné stíhanie voči jeho osobe bolo vedené pre skutok, ktorý nie je trestným činom a až mimoriadnym opravným prostriedkom žalobca dosiahol tento výsledok, o ktorom bol presvedčený od samotného počiatku trestného stíhania.

6.2.V zmysle zákona o zodpovednosti za škodu sú v prípade, ak ide o nezákonné rozhodnutie o treste (teda v zmysle § 8), ustanovené liberačné dôvody, kedy právo na náhradu škody nevznikne. V tomto prípade sa skúmajú aj dôvody oslobodenia spod obžaloby (resp. zastavenia trestného stíhania), avšak len v prípade, ak došlo k oslobodeniu pre to, že osoba nie je trestne zodpovedná (resp. zanikla trestnosť činu alebo trestné stíhanie nedovoľuje medzinárodná zmluva či amnestia prezidenta), sa štát zbavuje svojej zodpovednosti. Ak by sme teda teoreticky pripustili, že tieto liberačné dôvody vzťahujúce sa na nezákonné rozhodnutie o treste (čo však nie je prípad tohto konania), by sa vzťahovali aj na všeobecnú úpravu nezákonného rozhodnutia (upraveného § 6 zákona o zodpovednosti za škodu), nieje možné tento liberačný dôvod aplikovať, pretože k oslobodeniu došlo z dôvodu, že skutok nieje trestným činom, a nie z dôvodov ustanovených v § 8 ods.6 písm. g) zákona o zodpovednosti za škodu.

6.3.Dôvod, pre ktorý som bol oslobodený, preto rovnako nemá vplyv na samotné hodnotenie nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu. Je nepochybné, že štát musí skutočne zodpovedať za konanie všetkých svojich orgánov, v tomto prípade orgánov činných v trestnom konaní. Povinnosťou týchto orgánov je postupovať tak, aby bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (§ 2 ods.10 Trestného poriadku). Je zrejmé, že rozsah dôkazov nebude rovnaký v štádiu vznesenia obvinenia a v neskorších štádiách konania, kedy sa už vyžaduje vyšší stupeň podozrenia zo spáchania trestného činu určitou osobou. Rovnako nemožno spochybníť skutočnosť, že v niektorých prípadoch môže dôjsť k zmene dôkaznej situácie. Je však na orgánoch činných v trestnom konaní, aby zodpovedne a dôsledne pristupovali k zisťovaniu skutkového stavu a priebežne ho vyhodnocovali tak, aby k nezákonným trestným stíhaniam dochádzalo v minimálnom rozsahu. Zmena dôkaznej situácie je riziko prítomné v trestnom konaní, ide však o nevyhnuté riziko, za ktoré musí štát rovnako niesť zodpovednosť. Keďže ide o kontradiktórne konanie, kedy je prokurátor rovnocennou stranou v trestnom konaní, musí mať v situácii, kedy dospel k presvedčeniu o oprávnenosti podať obžalobu, rovnakú procesnú zodpovednosť ako protistrana - obžalovaný. Extenzívny výklad zákona o zodpovednosti za škodu v žiadnom prípade nepopiera zásady trestného procesu, ako uvádza žalovaná, ani legitímny záujem štátu na vedení trestného stíhania voči konkrétnej osobe. Práve naopak, je prejavom materiálneho právneho štátu, v ktorom sú štátu (zosobnenom v orgánoch činných v trestnom konaní) umožnené vykonávať zásahy do práv obvinených osôb, a to nielen z pohľadu zabezpečovacích a zaisťovacích úkonov, ale aj z pohľadu samotného vedenia trestného stíhania voči konkrétnej osobe, ktorá sa musí podrobiť jednotlivým úkonom trestného konania a žiť s hrozbou prípadného trestu. Uznanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú v prípadoch, kedy sa podozrenie nepotvrdilo, je prejavom vykompenzovania všetkých (v danom čase) nevyhnutných zásahov zo strany štátu smerom k osobe, v danom čase obvinenej. Orgány činné v trestnom konaní majú povinnosť (resp. ako uvádza žalovaná - „zákonnú licenciu“) postupovať v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, keď sa však v závere trestného konania preukáže, že celé trestné konanie bolo vedené pre skutok, ktorý nie je trestným činom, nemožno tvrdiť, že nie je splnená podmienka rozhodnutia rozporu so zákonom. Nemožno sa teda stotožniť s tvrdením žalovanej, že ide o neprípustne široký výklad zákona o zodpovednosti za škodu, o to viac, keď tento extenzívny výklad bol potvrdený nielen Najvyšším súdom SR, ale aj Ústavným súdom SR.

6.4.V tomto smere poukazujem aj na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 19.04.2017, sp. zn. 1 Co/202/2016, zmysle ktorého: „právny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené oslobodením spod obžaloby je totiž treba hľadať nielen v čl. 46 ods.3 Ústavy SR, v čl. 36 ods.3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody, ktorú mu spôsobilo nezákonné rozhodnutie súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávny úradný postup, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým z čl. 1 ods.1 Ústavy SR, teda z princípov materiálneho právneho štátu, ktorý musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým zasahuje do základných práv jednotlivca.“

6.5.Pokiaľ sa žalovaná odvoláva na rozhodovacie prax súdov v oblasti ochrany osobnosti, ktorú „per analogiam“ aplikuje na prejednávany prípad, s týmto nie je možné súhlasiť. Náhrada nemajetkovej ujmy upravená v zákone o zodpovednosti za škodu je špeciálnou úpravou, ktorá má prednosť pred všeobecnou úpravou ochrany osobnosti uvedenou v Občianskom zákonníku. Špeciálna úprava v zákone o zodpovednosti za škodu upravuje samostatne podmienky, kedy sa okrem vzniknutej škody uhrádza aj nemajetková ujma, a preto je potrebné v celom rozsahu použiť túto právnu úpravu. Okrajovo poukázal na skutočnosť, že v zmysle rozhodovacej praxe súdov, pokiaľ bola v civilnom konaní vedenom proti štátu uplatnená nemajetková ujma, ktorá vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím podľa Občianskeho

zákonníka, takéto žaloby sú zo strany súdov zamietnuté, a to práve z dôvodu, že nemajetkovú ujmu v týchto prípadoch je potrebné uplatniť na základe špeciálnej právnej úpravy, a nie podľa všeobecnej. Ide napríklad aj o rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.07.2008, sp. zn. 3Cdo/201/2007, na ktoré sa vo svojom odvolaní odvoláva žalovaná, podľa ktorého nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, keď bolo voči nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie. V danom prípade ide o uplatnenie ochrany osobnosti (a nemajetkovej ujmy) podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, a nie podľa špeciálnej úpravy zakotvenej v zákone zodpovednosti za škodu.

6.6. Žalovaná ďalej vo svojom odvolaní uvádza, že zákon o zodpovednosti za škodu „neobsahuje konkrétne ustanovenie, v ktorom je právne upravená vyššie naznačená právna konštrukcia nezákonného rozhodnutia.“ Žalovaná tiež uvádza, že je zrejmé, „že zámer zákonodarcu pri prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. nebol taký, aby sa extenzívnym výkladom automaticky odškodňovali osoby v prípadoch, keď štát legitímne viedol trestné stíhanie a k jeho zastaveniu či oslobodeniu došlo bez toho, aby niektorý orgán činný v trestnom konaní pochybil.“

6.7. K citovaným tvrdeniam žalovanej uviedol, že zmyslom tejto právnej úpravy je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Samotná dôvodová správa k zákonu o zodpovednosti za škodu uvádza, že pojem „nezákonné rozhodnutie“ nieje explicitne v zákone definované, pretože „nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky.“ Je teda na rozhodovacej praxi súdov, aby sa vypořádali s otázkou právoplatného oslobodenia spod obžaloby a súvisiacou nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia. Je teda pravdou, že nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia nie je explicitne zakotvená v zákone o zodpovednosti za škodu, zákon (ako vyplýva z dôvodovej správy) však počíta s rozmanitosťou nezákonnosti rozhodnutia, a preto naplnenie obsahu pojmu nezákonné rozhodnutie necháva na posúdení súdom. V tomto prípade sa s touto situáciou súdna prax vypořádala a odpoveď na otázku, či možno uznesenie o vznesení obvinenia po právoplatnosti rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu ustálila.

6.8. Konštatoval, že žalovaná cituje viacero rozhodnutí súdov, ktorých záver bol opačný, poukázal na skutočnosť, že všetky citované rozhodnutia predchádzali publikovanému rozhodnutiu - uzneseniu Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4M Cdo 15/2009 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod číslom 37), a tiež predchádzali rozhodnutiu Ústavného súdu SR zo dňa 13.12.2016, sp. zn. I.ÚS 540/2016, ktoré uvedené publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR priamo cituje a potvrdzuje. Žalovaná neuvádza žiadne právoplatné rozhodnutia týchto súdnych autorít, ktoré by boli vydané po publikovaní rozhodnutia zjednocujúceho prax. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že hoci prax súdov v otázke nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia po právoplatnom oslobodení spod obžaloby nebola jednotná, v súčasnosti je už situácia iná, a Najvyšší súd SR, ako najvyššia súdna autorita povinná dbať o jednotný výklad zákonov, túto prax publikovaním svojho rozhodnutia zjednotila a ustálila.

6.9. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené argumenty má za to, že právny základ uplatneného nárokuje daný.

6.10. Žalovaná ďalej vo svojom odvolaní namieta aj výšku priznanej nemajetkovej ujmy.

6.11. V prvom rade žalovaná poukazuje na zákonnú limitáciu výšky nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu, s tým, že maximálna výška odškodnenia môže byť v sume 14 775 eur, resp. pokiaľ vezmeme do úvahy moment skončenia trestného stíhania, tak v sume 21 750 eur. Podanou žalobou sa domáhal sumy 24 000,- eur, pričom priznaná bola vo výške 20 000,- eur. V rozsahu, v ktorom mu bola nemajetková ujma zamietnutá, som podal odvolanie.

6.12. V nadväznosti na túto argumentáciu žalovanej však poukázal na skutočnosť, že limitácia výšky nemajetkovej ujmy (§ 17 ods. 4) bola do zákona o zodpovednosti za škodu prijatá až novelou, ktorá nadobudla účinnosť 01.01.2013, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 28.05.2009, teda pred účinnosťou tejto novely. V tomto smere poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.03.2016, sp. zn. 7Cdo/262/2015, v zmysle ktorého: „K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (pl. US 16/95). Právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, vzatia do väzby či zbytočnými prietahmi v konaní, bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok (napr. oslobodenie obžalovaného). Preto aplikovať § 17 v zmysle tejto novely (zákon č. 412/2012 Z. z.) na prípady, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 1. januárom 2013, by znamenalo pripustiť, že hoci v čase pred nadobudnutím účinnosti tejto novely vzniklo poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo vyššej výške, toto jeho právo v časti prevyšujúcej horný limit zavedený novelou (zákon č. 412/2012

Z. z.) zaniklo dňom jej účinnosti. Takýto prístup by popieral nielen princíp úplného odškodnenia, ale spôsobil by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legitímnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a bol by aj porušením zákazu retroaktivity."

6.13.S ohľadom na uvedené rozhodnutie je teda potrebné konštatovať, keďže nezákonné uznesenie o vznesení bolo vydané pred účinnosťou novely zavádzajúcej horný limit výšky nemajetkovej ujmy, nie je možné toto ustanovenie v mojom prípade aplikovať a argumentácia žalovanej je v tomto smere neopodstatnená.

6.14.Má za to, že uplatnený nárok (v celom rozsahu) riadne odôvodnil a preukázal. Žalovaná poukazuje na to, že v čase začatia konania už nepôsobil vo verejnej funkcii ako primátor a teda trestné stíhanie nemalo dopad na moje spoločenské uplatnenie v tomto smere. Toto tvrdenie je pravdivé, naviac, ani skutočne na ďalšie verejné funkcie neašpiroval. Avšak je potrebné doplniť aj to, že vo všetkých verejných funkciách, ktoré za svoj život zastával, konal čestne, zodpovedne a v prospech verejného záujmu. Za jeho riadnu službu verejnosti požíval v spoločnosti rešpekt a uznanie, o čo však v dôsledku trestného stíhania (ktoré kompletne jeho dobrý úmysel pri výkone verejných funkcií sponchybňovalo) prišiel.

6.15.Čo sa týka argumentu, že výška nemajetkovej ujmy nemôže byť postavená na roveň odškodneniam obetí násilných trestných činov, ktorými bola spôsobená smrť (s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1 Co/365/2018), je nepochybné, že nemajetková ujma týchto obetí bude podstatne vyššia ako je stanovené odškodnenie v z. č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi. Nemajetkovú ujmu nieje možné v žiadnom prípade paušálne stanoviť, nie je ju možné ani obmedziť stanovením hornej hranice. Výšku nemajetkovej ujmy je potrebné vždy skúmať s ohľadom na okolnosti jednotlivých prípadov. A teda aj v prípade obetí násilných trestných činov je nepochybné, že vzniknutá nemajetková ujma môže byť podstatne vyššia ako je zákonom stanovený limit, ktorý odškodňuje štát. Poukázal na skutočnosť, že ide o limitáciu odškodnenia štátom (nie stanovenie rozsahu vzniknutej nemajetkovej ujmy), a teda v prípade, ak vzniknutá nemajetková ujma presahuje tento limit, môže si túto časť oprávnená osoba vymáhať aj priamo od zodpovednej osoby (teda od odsúdeného). V prípade zákona o zodpovednosti za škodu však takýto postup nieje možný, a teda ani odškodnenie nemajetkovej ujmy vzniknutej nezákonným rozhodnutím nebude postavené na roveň celkového odškodnenia obetí násilných trestných činov. Naviac, pokiaľ by zákonodarca mal úmysel odškodňovať obeť násilných trestných činov vyššou sumou, nenaviazal by maximálnu výšku nemajetkovej ujmy spôsobenú nezákonným rozhodnutím na rovnaké ustanovenie upravujúce maximálnu výšku odškodnenia obetí zo strany štátu, resp. by takto určenú sumu krátil.

6.15.Druhým rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach z 19.04.2017, sp. zn. 1Co/202/2016, poukazuje žalovaná na to, že súd nesprávne vyhodnotil môj argument ohľadne medializácie trestného konania, keďže nemožno žalovanej pripísať na zodpovednosť obsah uverejnených článkov. V tejto súvislosti poukázal na odôvodnenie rozsudku, bod 84., v ktorom súd uvádza, že „vzhľadom na zastávame tak významnej funkcie v komunálnej politike je prirodzený záujem verejnosti a médií o trestné konanie. Zverejnené články a širšia publicita sú okolnosti, ktoré nemožno po oslobodení spod obžaloby hodnotiť inak ako pre žalobcu difamačné, pretože aj hrozba odsúdenia je, nepochybné a pochopiteľne, spojená s istým odsúdením zo strany spoločnosti. Negatívne reakcie okolia na osobu žalobcu sú nepochybné v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré bolo v konečnom dôsledku nezákonné." Súd teda žiadnym spôsobom nedáva na zodpovednosť žalovanej obsah článkov, ktoré súdu predložil ale skutočnosť, že v dôsledku nezákonne vedeného trestného konania (o ktorom vedelo v podstate celé Slovensko) narastali negatívne reakcie na jeho osobu, ktoré nepriaznivo pôsobili na moju osobu a moju rodinu. Samotné články teda len rozšírili negatívny rozsah, ktoré trestné konanie vedené voči mojej osobe malo.

6.16.Okrajovo podotkol, že obe rozhodnutia, na ktoré sa žalovaná odvoláva (teda uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo 19.04.2017, sp. zn. 1 Co/202/2016 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 22.05.2019, sp. zn. 1 Co/256/2018) sa stotožňujú s tým, že právoplatné oslobodenie spod obžaloby spôsobuje nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia.

6.17.S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací rozsudok Okresného súdu Košice II zo dňa 11.06.2020, sp. zn. 10C/21/2019, vo výroku I. a III. podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

7.Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podal žalobca aj žalovaná v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods.1 CSP ako aj konanie mu predchádzajúce bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolania stranami sporu.

8. Žalobca podal odvolanie voči výroku II., ktorým súd rozhodol, že žalobu v prevyšujúcej časti, t. j. v časti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 4 000 eur a v časti zaplatenia 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 24 000,- eur od 12.02.2019 zamietá a to z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f), h) CSP.

9.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

9.2. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

9.3. Žalobca v podanom odvolaní poukazuje na to, že v nezákonnom trestnom konaní išlo o závažné obvinenia jeho osoby, za ktoré mu hrozil vysoký trest, pričom ani s postupom času a potupujúcim trestným konaním neboli jeho obhajobné argumenty reflektované, že takýto postup nepochybne zásadne otrásie každou jednou rodinou. Len vďaka bezhraničnej dôvere najbližších nedospeli vzájomné vzťahy k zásadnému rozvráteniu, ktoré by viedli k ich fatálnemu rozpadu a opakovane poukázal na širokú medializáciu jeho osoby v súvislosti s nezákonne vedeným trestným konaním, ako aj výroky predstaviteľov štátu.

9.4. Súd sa v svojom odôvodnení náležite vysporiadal s argumentáciou žalobcu a aj s ohľadom na ňu, to premietol do svojho rozhodnutia, s čím sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (dĺžka konania, výška možného trestu), pričom samotná skutočnosť, že sa žalobcovi v dôsledku trestného stíhania nerozpadla jeho rodina nie je dôvodom na ďalšiu náhradu.

9.5. Odvolací súd (rovnako ako prvoinštančný) je toho názoru, že za medializáciu celého prípadu nenesie zodpovednosť žalovaná, lebo v konaní nebolo preukázané, že by ona žiadala média o jeho zverejnenie.

10.1. Žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

10.2.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

10.3.Súd síce v svojom rozhodnutí podporne na určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy nepoužil § 5 a § 6 z. č. 215/2006 Z. z., podľa ktorého, ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy. Celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy (§ 6). Nepoužitie týchto ust. nemá ale vplyv na priznanú nemajetkovú ujmu lebo súd sa musí zaoberať otázkami, v čom je nemajetková ujma žalobcu, ako sa trestné stíhanie premietlo do jeho spoločenského, pracovného, rodinného života, ale aj či ujma spôsobená nezákonným rozhodnutím je väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, respektíve s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania.

10.4.V prejednávanom spore priznaná nemajetková ujma nie je vyššia, ako by bola priznaná s použitím z. č. 215/2006 Z. z. a keďže odvolací súd je toho názoru, že nepriznanie čiastky 4 000,- eur je dôvodné, nepriznal ani odvolací súd žalobcovi maximálny nárok v súlade s citovaným predpisom, podľa ktorého jeho výška by bola 21 750 eur (min. mzda za rok 2017 bola 435 eur).

11.1.Rovnako správne súd rozhodol o príslušenstve pohľadávky.

11.2.Odvolací poukazuje na početnú rozhodovaciu prax, ktorou bolo ustálené, napr. rozhodnutím NS SR v konaní 6 Cdo 185/2011, ale aj rozsudkom z 24. júna 1998, sp. zn. 1 Co 15/97, ktorý bol uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 3, pod por.č. 45/2000, v ktorom NS SR už judikoval, že „...povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.“

11.1.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP, ktorý odvolací súd posúdil tak, že nie je daný.

11.2.Žalovaná tvrdí, že žalobca v žalobe nepreukázal a súdy nekonštatovali nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup prokurátora inak, ako odkazom na výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby), teda nebol preukázaný právny titul svedčiaci pre odškodnenie žalobcu a že nebola preukázaná existencia právneho titulu na náhradu škody ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu tak, ako si ju žalobca uplatnil s poukazaním na zákon č. 514/2003 Z. z.

11.3.K namietanému odvolací súd uvádza, že rozhodovacia prax súdov je v tejto otázke jednotná a ustálená a to s poukazom na všetky rozhodnutia, ktoré súd uvádza v svojom odôvodnení, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu mutatis mutandis stotožňuje.

11.4.Pri posúdení existencie nezákonného rozhodnutia a jeho zrušenia pre nezákonnosť sa súd prvej inštancie riadil správnymi úvahami, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., kde súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že v prípadoch zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom je tu neskorší výsledok trestného konania. Súd teda správne považoval za splnenú podmienku existencie nezákonného rozhodnutia.

11.5.Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalovanej, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné také rozhodnutie, ktoré bolo v čase vydania zákonným a ani neskôr nebolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené. Za nesprávny teda považuje názor žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia v danom prípade nie je možné považovať za nezákonné len z dôvodu, že žalobca nebol právoplatne odsúdený, keďže boli dodržané základné zásady trestného konania.

11.6.Odvolací súd svoje stanovisko odôvodňuje ustálenou súdnou praxou, ktorou bola nastolená otázka riešená (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo 7.7.2016), v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené

na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Tiež správne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 395/2016-26 zo 14.9.2016, podľa ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Vzhľadom na uvedené, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu, kedy je daná zodpovednosť štátu bez zreteľa na zavinenie, podľa konečného výsledku trestného stíhania.

11.7. Rovnako už rozhodnutia publikované pod R 37/2013 a R 37/2014, podľa ktorých „Zmyslu a účelu § 6 ods.1 veta prvá zákona 514/2003 Z.z. zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“ naznačili smer, akým sa vydáva najvyšší súd berúc do úvahy veľmi dôležitú okolnosť, že zákon 514/2003 Z.z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom, upravujúcim zodpovednosť štátu, no právo na náhradu škody za nezákonné rozhodnutia a nesprávny úradný postup je i základným ústavným právom, zaručeným článkom 46 Ústavy SR. To znamená, že súdy sú povinné dbať, aby sa tomuto právu naozaj dostala ochrana a pri pochybnostiach sa skôr prikloníť k záveru, že zodpovednosť štátu daná je.

13.1. Žalovaná namieta aj výšku priznanej náhrady a poukazyvala na to, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi - v roku 2009 - výška minimálnej mzdy predstavovala sumu 295,50 eura, a teda maximálna výška odškodnenia je limitovaná sumou 14 775 eur. V prípade, ak by súd zohľadnil ako rozhodujúce kritérium pre výpočet výšky sumy nemajetkovej ujmy čas skončenia trestného stíhania, tak pre rok 2017 výška minimálnej mzdy predstavovala sumu 435,- eura, a teda maximálna výška odškodnenia je limitovaná sumou 21 750 eura.

13.2. Odvolací súd zastáva názor, že žalobca sa o škode dozvedel, až keď skoro po 8 rokoch bol oslobodený spod obžaloby a teda aj s prihliadnutím na dĺžku vedeného konania je potrebné pre posudzovanie výšky prihliadať na minimálnu mzdu, ktorá bola v roku 2017. Ak by súd za základ zobral priemer minimálnych miezd za uvedené obdobie, tak priznaná suma nie je nad tento rozsah.

14.1. Záverom odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku.

14.2. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

15. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

16. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

17. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Odvolanie podali žalobca aj žalovaná. Odvolací súd v celom rozsahu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, teda v odvolacom konaní žiadna strana nemala úspech, preto nikomu nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

19. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.